

Kamjenjec in Hotin.

Potopisna črtica. — Spisal L. Lenard.

(Konec.)

Topot so me v Kamjenjcu najbolj zanimala cerkve, ker so bili ravno ruski in tudi katoliški velikonočni prazniki. Tu praznujejo katoličani Velikonoč skupno s pravoslavnimi. Šel sem v prvo, veliko rusko cerkev, ki sem jo zagledal in iz katere je odmevalo glasno petje. Cerkev je bila polna ljudstva, ki je lepo pelo; skoro vsi so držali sveče v rokah in se večkrat pri-

Takoj sva bila prijatelja. Šla sva k nekemu ruskemu uradniku, prijatelju gospoda Rakovskega in si nato šla z njim ogledat mesto.

Začeli smo pri starem gradu, ki je zdaj ječa za zločince. Tukaj zanimive, zgodovinske spomenike popolnoma zanemarjajo, zato je tudi velik del kamjenješkega gradu docela podrt. Poljaki svojih spomenikov ne morejo ohranjati, ker vlada ne dovoli,

CERKEV SV. TROJICE V KAMJENJCU

FOT. L. LENARD

klanjali do tal. Potem sem obiskal in si površno ogledal še katoliško katedralno cerkev. Nato sem odšel na dom ter šel počivat.

Ko sem vstal — bilo je že pozno — sem se odpravil proti cerkvi. V zakristiji sem se seznanil z župnikom, katerega sem vprašal, kje biva gospod Rakovski, odlični Poljak iz Kamjenjca, kateremu so me priporočili. Župnik mi je odgovoril, da je ravnokar šel iz zakristije na ulico, ter mi ga pokaže še na cesti. Ne bodi nemaren, skočim za njim in ga dohitim. Predstavim se mu in povem, kako in odkod.

ruska vlada sama pa tudi ničesar ne stori zanje. Meni tujcu se je hudo storilo, ko sem videl, kako propadajo stare dragocenosti. Sicer je v Kamjenjcu ruski muzej, predsednik pa je pravoslavni pop, o katerem mi je moj ruski tovariš dejal, da je manj neumen od drugih, vendar pa ničesar ne stori, ker nima ne ljudi, ne denarja na razpolago. Fotografovali smo razvaline in ostanke gradu od raznih strani, ostanke stolpov in vrat. Potem sem pa šel v hotel kositi. Toda tukaj se mi je zgodilo nekaj čisto nepričakovanega; povejo mi namreč čisto suhoparno, da se